

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **T. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 963/3, Praha 7, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 131/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I.** Návrh **s e z a m í t á .**
- II.** Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 7. 5. 2013, který byl Městským soudem v Praze (dále „městský soud“) postoupen Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 8. 2013, se navrhovatel domáhá určení lhůty k nařízení ústního jednání nebo rozhodnutí ve věci výše uvedené. Uvádí, že dne 3. 9. 2012 byla podána u městského soudu žaloba, žalovaný zaslal své vyjádření dne 16. 10. 2012, vč. správního spisu. Nahlédnutím do spisu dne 3. 5. 2013 navrhovatel zjistil, že od té doby nebyl a není ve spise činen žádný úkon.

Navrhovatel se dovolává rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. Aprk 7/2007 - 68, ze dne 12. 11. 2007, v němž se mimo jiné uvádí, že „*pokud pak ve věci nebylo nařízeno jednání (na němž navrhovatel trvá) ani po uplynutí více jak šesti měsíců od doby, kdy soud má k dispozici kompletní spisový materiál, nutno vyjít z toho, že dochází nadále k průtahům v řízení a že navrhovatelova stížnost na průtahy nebyla řádně vyřízena; návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2001 Sb., o soudech a soudcích je tak důvodný.*“ Navrhovatel s ohledem na uvedené má za to, že lhůta i v jeho věci již uplynula, a že návrh na určení lhůty je důvodný.

Předsedkyně senátu, která ve věci rozhoduje, v písemném vyjádření uvedla, že k datu 26. 8. 2013 předchází věci cca 40 věcí napadlých do dne podání žaloby navrhovatele, které jsou v pořadí nápadu zařazeny k vyřízení dříve.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, je rovněž však povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. O takovou věc se v případě navrhovatele nejedná.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci bezprostředně po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout.

Městskému soudu je třeba vytknout, že návrh na určení lhůty nepostoupil ve lhůtě dle § 174a odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, tato skutečnost však není pro usuzování na průtahy v řízení relevantní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se v dané věci neujedná o průtahy v řízení vyžadující určení lhůty.

Dovolává-li se navrhovatel výše označeného rozhodnutí zdejšího soudu, je třeba podotknout, že za průtahy lze považovat neodůvodněnou a nepřiměřenou nečinnost v řízení, přičemž právě neodůvodněnost a nepřiměřenost je nutno před vyslovením závěru o průtazích zkoumat v každém jednotlivém případě, a to individuálně, dle konkrétních skutkových okolností, tedy zejména i s přihlédnutím k celkové době řízení před soudem, resp. před soudy všech stupňů, které ve věci rozhodují, resp. rozhodovaly. V případě, na který navrhovatel odkazuje, byla žaloba u soudu podána v květnu 2005 a do 3. 10. 2007 nebylo ještě soudem rozhodnuto. Délka průtahů tak dosáhla více než 2 let. Nelze tedy vytrhávat z kontextu citace z rozhodnutí zcela nesrovnatelného skutkového stavu věci; argumentaci navrhovatele tedy nelze přisvědčit.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu